

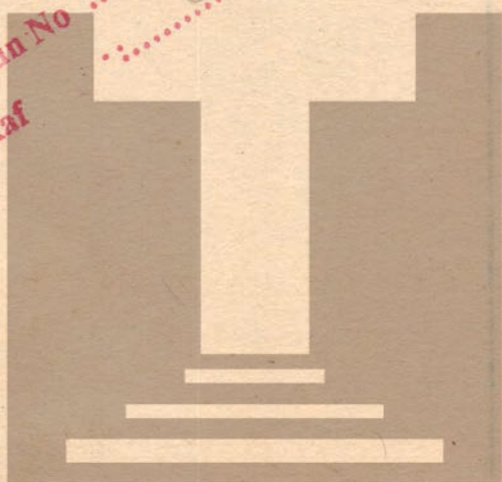
TÜSTAV

TEORİK
NOTLAR 2

1971
TÜSTAV
KÜLTÜR VE SOL HAREKETİ
KUTUPHANESİ

Sütun No :
Raf :

5
G

TÜSTAV

Bu broşür DEVRİMCİ YOL
dergisinin teorik ekidir.

Sahibi
Mehmet Yazıcı

Sorumlu Müdürül
Yağathak Arslan

5G - 6376

AVUKAT
NEBİL VARUY

GEÇMİŞ DEĞERLENDİRMELERİ İLE İLGİLİ ÜÇ SORUN

DEYRİMCI
YOL

1. GENEL HATLARIYLA
1965-71 DÖNEMİ VE
THKP-C HAREKETİNİN
OLUŞUM SÜRECİ Ü-
ZERİNE. 5
2. THKP-C HAREKETİNİN
"SİLAHLI MÜCADELE-
Yİ BAŞLATMAK ZO-
RUNDA KALMASI" Ü-
ZERİNE. 10
3. THKP-C'NİN "EKSİK
VE ZAAFLARI" VE 1971
YENİLGİSİ. 20

GEÇMİŞ DEĞERLENDİRMELERİ İLE İLGİLİ ÜÇ SORUN

TUSTAV

DEVİRİMCİ Hareketimizin geçmişinin değerlendirilmesi konusundaki görüşlerimiz belirli bir açıklığa ulaşmış ve az çok belirli bir teorik seviyede olan kadrolar tarafından açık şekilde kavranmış durumdadır. Buna rağmen geçmiş değerlendirmelerimize ilişkin bazı noktaların tartışma konusu edildiği ve görüşlerimiz karşısında teorik olarak yapabilecek hiç bir şeyleri olmayanların sağından solundan çekiştirme yoluyla bir şeyler elde etmeye çalıştıkları görülüyor. Bunlar teorik olmaktan çok, "mantiki" sorunlar sayılabilir.

1. GENEL HATLARIYLA 1965-71 DÖNEMİ VE THKP-C HAREKETİNİN OLUŞUM SÜRECİ ÜZERİNE

THKP-C Hareketinin değerlendirilmesi konusunda, daha önceki bir yazımızın bir yerinde, THKP-C Hareketinin oluşumunu anlatırken şöyle deniliyordu:

"Devrimci Hareket, 1971 öncesi Türkiye solu içerisinde yaşanan ayrılmalar içerisinde gelişmiş, çeşitli dönemlerde ortaya çıkan TİP, PDA ve ASD oportünizmlerine karşı mücadele içinde büyük ölçüde *kendiliğinden nitelikli bir sürecin sonunda* 1970 sonlarında *partileşmiştir*."

Buradaki ifadeler içinde kendileri için kafa bulandırma malzemesi bulduğunu sanan bazı "şaşkınlar" var. Kendilerini oportünizme "av malzemesi" olmaya adanmış bazı şaşkın ördekler buradaki "kendiliğinden" ifadesinde geçmiş hakkında bazı "kötü" maksatlar beslenmekte olduğu kokusunu almış havalarmında, anlaşılmas laflar ederek kafa bulandırmaya çalışıyorlar. Örneğin Askıcılar, kendi kafa karışıklıklarını sergiledikleri broşürlerinde, yukardaki paragrafın son bölümünü aktardıktan sonra şunları yazmışlar:

"Burada önemli olan nokta şudur; 1965'den sonra gelişen sınıf mücadelesi içinde yetişen kadroların gerek teorik, gerekse pratik örgütlenmesi ve partinin oluşumu 'büyük ölçüde' 'kendiliğindenci' bir süreç olarak görülmesidir. Bu konu daha sonra partinin örgütsel ve ideolojik yapısını etkilemişlerken önem kazanmaktadır." (Askıcıların "D.Sol" broşürü, s. 24).

Bu "girizgah" tan sonra, daha sonra konu hakkında birşeyler söyleyecek sanırsınız! Ama bu paragraftan sonra içine girilen saçmalıklarla yığılma içinde konu ile ilgili en ufak bir fikir kırıntısına bile raslamak mümkün değildir. Anlaşılabilen tek şey, hem "kendiliğinden nitelikli bir sürecin sonucunda oluşmuş" hem de "eksik ve zaaf" olarak görüldükten sonra, geçmiş reddetmiş olduğumuzu kanıtladıkları(!) inancında olduklarıdır. Böyle bir inançla, konu etrafında anlamsız lakırdılar etmekten başka, her hangi bir şey söyledikleri de yok. Geçmiş Hareket üzerine doğru bir şeyler öğrenme, onun üzerine anlamlı bir şeyler söyleme gibi bir çabaları da yok. THKP-C nasıl bir süreç içinde ortaya çıktı? Başlangıçta harekete geçme kararı yokken sonradan niçin

silahlı hareketi başlatma kararı aldı? Yenilgiye yol açan hata ve eksiklikler nelerdir? Bu sorulara doğru cevaplar verme, bugünkü görevlerimiz açısından doğru sonuçlar çıkarma gibi bir sorunları da yok. Tek sorunları, bizim yazdıklarımız arasından bir kelime bularak onun etra-

finda —anlaşılmaz da olsa gürültü kopararak— birkaç kişinin daha kafasını —kendilerinininki gibi!— karıştırmaya uğraşmak.

THKP-C Hareketinin oluşum sürecini ve 1965-71 dönemini kısaca gözden geçirelim.

1965-71 dönemi ülkemiz solunun gelişim tarihi açısından oldukça önemli bir dönemdir. İlk kez 1960 Anayasasının getirdiği anayasal özgürlük ortamı içinde M-L eserler Türkçeye çevrilip genişçe bir aydın kesim içinde yayılmıştır. Bu dönem içinde, sol hareket serpilip gelişmiş, ülkemiz tarihinde belki ilk defa, ağırlıklı gençlik hareketi olmak üzere, geniş işçi ve köylü hareketlerinden oluşan kitlesel eylemler sergilenmiştir.

TİP hareketinin parlamentarizmin batağına gömülmesinden sonra ilk önce küçük-burjuva anlamdaki geniş gençlik eylemleri ve onun üzerinde yükselen Dev-Genç hareketi ülkemiz toplumunu sarsan etkiler yaratmıştır. Bu gelişmeler 1969-70 yıllarına gelindiğinde son derece geniş köylü hareketleri; toprak işgalleri ve yaygın küçük üretici mitinglerini gündeme getirmişti. Bu dönem içinde sendikal hareketler, grevler de oldukça geniş boyutlara ulaştı. 15-16 Haziran, bunların ulaştığı en üst gelişme noktasını vurgulayan bir olay olarak gelişti.

THKP-C Hareketinin oluşumu bu dönemin sonlarına rastlar (1970 sonları). Ama, onun teorik ve örgütsel oluşumunun bütün unsurları bu dönemin içindeki mücadelelerde uç vermiştir. TİP, PDA ve ASD oportünizmlerine karşı mücadele içinde filizlenip gelişmiştir.

1965'ler sonrasında, 1970'lere gelinceye kadarki dönem esas olarak *kendiliğinden nitelikli bir süreç* olarak görülmelidir. Genelde MDD hareketi olarak ifade edilen hareket 1970'lere gelinceye değin önüne bir partileşme programı bile koyabilmiş değildi. 67-68'ler hep TİP içinde, bağımsız bir muhalefet hareketi olarak geçildi. Ona karşı herhangi bir ciddi örgütsel alternatif sözkonusu bile edilmemiştir.

Bu noktanın MDD hareketinin ideolojik niteliğiyle ilgili bir olgu olduğu söylenmelidir. MDD'nin TİP parlamentarizmine muhalefet olarak ortaya çıkan ilk çizgisi, parlamenter-pasifist bir çizgiye muhalefet açısından olumlu özellikler taşımasına rağmen genelde sağ bir çizgiydi. Ne proletarya önderliği ne de onun zorunlu bir örgütsel gereği olan proletarya partisi sorunu üzerinde durulmuyordu.¹

Bu, özellikle Mihri Belli'nin temsil ettiği *MDD hareketi önderliği'nin* devrim sorununa yaklaşımındaki sağ eğiliminden kaynaklanan bir durum olarak görülmelidir. Bu sağ eğilim yüzünden proletaryanın ön-

derliği sorunu ve onun zorunlu bir ifadesi olan *Parti* sorununun üzerinde ciddi olarak durulmuyordu.² Bütün bu tartışmalar sırasında M.Belli önderliği dışında devrimci hareket saflarında, zaman içinde sorun doğru olarak kavranmaya başlandı. Özellikle M.Çayan ve çevresindeki arkadaşlar tarafından ortaya konulan görüşler proletaryanın önderliğinin zorunluluğunu açıklığa kavuşturmuştu.³

Buna rağmen, proletarya partisinin örgütlenmesi sorunu uzun süre havada kalmıştır. Başlangıçta, örgütlenme sorunu uzunca bir dönem TİP'de yönetimin ele geçirilmesi olarak görülmüştür. Hareketin gelişimi 1970 yazına doğru örgütlenme ve parti sorununu ağırlıklı olarak tartışma gündemine getirmişti. ASD (Aydınlık Sosyalist Dergi) ile THKP-C Hareketini oluşturanlar arasındaki ayrılığın, parti sorununun ağırlıklı tartışma konusu haline geldiği bir dönemde; 1970 sonlarında ve 29-30 Ekim'de TİP Kurultayı ile birlikte toplanan "Proleter Devrimci TİP Kurultayı" sırasında ortaya çıkması bir raslantı değildir. Diğer görüş ayrılıklarının yanısıra parti ve örgütlenme sorunu ve bir legal parti kurulmasının M.Belli çevresi tarafından gündeme getirilmesi ayrılık üzerinde önemli bir rol oynamıştır. (Örgüt sorunu üzerine olan tartışmalar 1970 Aralık'ında kaleme alınan "ASD'ye Açık Mektup"ta ve

---

(1) MDD-TİP tartışmasındaki en önemli unsurlardan biri olan "sosyalist devrim-demokratik devrim" tartışması da çarpık bir biçimde sürdürülüyordu. MDD çizgisi, sorunu *program* açısından ele alarak öntimizdeki devrimci adımın anti-emperyalist ve demokratik bir niteliğe sahip olduğunu vurguluyordu (ki bu tespit feodal unsurların önemini ve anti-emperyalist yönü abartılı olarak ele almasının yanısıra, devrimin demokratik ve anti-emperyalist nitelikli sosyal muhtevasını belirlemesi açısından *genelde* doğru idi). Ama, Mihri Belli önderliğindeki MDD hareketi, devrimde iktidar ve önderlik sorununu boşlukta bırakan bir anlayış sergiliyordu. TİP ise kendi programının (TİP programı) MDD programından daha geri bir niteliğe sahip olmasına –ya da aşağı yukarı aynı içeriğe sahip olmasına– rağmen, aynı şeye "sosyalist devrim" diyor, o da sorunu sadece iktidar ve önderlik sorunu açısından ele alıyordu. "MDD" - "Sosyalist Devrim" tartışması başlangıç dönemlerinde *genelde* iktidar ve önderlik sorunu, program ve ittifaklar sorunu bütünselliği içerisinde ele alınamıyordu.

(2) Örneğin şimdiki Aydınlik hareketinin önderleri, Milli Demokratik Devrim'in gerçekleşmesinden sonra proletarya partisinin kurulacağını, yani devrimin proletarya partisi olmadan gerçekleşeceğini bile ileri sürebiliyordu.

(3) Gene de özellikle ASD'nin 15. ve 20. sayılarındaki yazılarda ortaya konulan çizginin 1970 sonlarında ortaya çıkan çizgiden oldukça uzak olduğu görülmektedir.

1971 başlarında hazırlanan "Kesintisiz Devrim-I"de bu nedenle etraf-
lıca ele alınarak incelenmiştir).

THKP-C Hareketinin oluşturulması kararı da bu sıralara rastlar.

Bu döneme kadar 1965 sonrasındaki işçi-köylü-gençlik mücade-
leri içerisinde ön plana fırlayan en tutarlı unsurlar belirli organik ilişki-
ler içine girmiş durumdaydı. Ancak, muhteva itibarıyla kendiliğinden
nitelikli bu dar ilişkiler, kendi önüne iradi olarak kendisinin partileş-
mesi gibi bir program koymuş değildi. Hareket 1970 Aralık'ındaki ge-
lişmelerle örgütsel ilişkiler açısından bir niteliksel dönüşüm aşamasına
geldi. Bu oluşumu Mahir o sıralardaki bir yazısında şu biçimde belirt-
mişti:

"Hayat, devrimci pratiğin içindeki işçi-köylü-öğrenci militanları bir araya
getirdi. Böylece Leninizmin temelleri üzerinde, devrimci yoldaşlığın oluş-
turduğu kelimenin geniş anlamı ile proleter devrimci bir örgüt doğdu. Bu
örgüt Türkiye'deki karşı-devrim cephesinin bütün baskı, şiddet ve cebrini
göğüsleyerek kırsal alanlardan fabrikalara, üniversitelere kadar, bütün ke-
simlerdeki devrimci mücadeleyi yönlendirme gayretleri içinde olanların ör-
gütüdür."

Bu oluşuma kadar geçen süreç büyük ölçüde kendiliğinden nite-
likli bir süreç olarak kabul edilmelidir. THKP-C Hareketi gerek ideolo-
jik yapısının, gerekse örgütsel anlamdaki ilişkilerinin oluşumu itiba-
riyle, bu kendiliğinden nitelikli süreç içinde TİP, PDA ve ASD opor-
tünizmlerine karşı mücadele içinde filizlenip-gelişmiştir.

Bu ifade, hareketin ideolojik yapı itibarıyla gelişiminin TİP opor-
tünizmine karşı mücadeleden başlayarak, belirli bir dönem Mihri Bel-
li'nin savunduğu çizgi içinde de yer alarak, yanlış fikirlere karşı müca-
deleler içinde gelişmesi gerçeğinin de bir yargulanmasıdır. Bu gelişim
Mahir'in bu mücadeleler içindeki teorik polemik yazılarında da gözle-
nebilen bir şeydir. 12 Mart öncesinde kaleme alınan "Devrimde Sınıf-
ların Mevzilenmesi", "ASD'ye Açık Mektup", "Kesintisiz Devrim-I"
ve "İhtilalin Yolu" bildirisinde genel hatlarıyla ortaya konulan görüş-
ler o döneme kadarki mücadeleler içerisinde savunulan görüşlerin bir
sentezi niteliğini taşır.

Burada bir nokta üzerinde duralım. THKP-C Hareketinin bugünkü
gibi bir "partileşme süreci" içinden geçmemesi, yani büyük ölçüde di-
ğer gruplarla arasında ayrım çizgileri çekilmiş, kendi bağımsız örgüt-
lenmesi olan bir hareket olarak sürdürülen bir mücadele sonucunda
partileşmemiş olmasının, onun M-L bir parti olarak kabul edilmemesi
anlamına gelip gelmeyeceğinin sorulduğu oluyor. Bu anlamsız bir so-

rudur. Her partinin doğuşu kendi nesnel gelişim sürecinin koşullarıyla bağlıdır. Bir partinin M-L parti olup olmadığı ise ayrı bir sorundur. M-L bir partinin ilk aşamada en önemli niteliği ideolojisinin M-L olması ve işçi sınıfının çıkarlarını savunan bir siyasi çizgi izlemesidir. (M-L partinin başlangıç aşamasında sınıfla ilişkileri objektiftir. Partinin ileri aşamalarında sınıfla bağları sorunu -ideolojik ve siyasi çizgiyle beraber - belirleyici olacaktır). 1970 sonlarında oluşan THKP ideolojisi ve izlediği siyasi çizgisiyle M-L bir partidir.

Bugün ise, bizim, Bldirge'de belirlenen nitelikte bir partileşme süreci formüle etmemiz ise, tamamen ülkemiz solunun (1974 sonrasındaki) içinde bulunduğu nesnel konumu ile ilgili bir sorundur.

Bugün Hareketimiz geçmiş hareketimizin oluşum sürecinden farklı olarak bir partileşme programı sorununu daha başlangıçtan itibaren gündemine almıştır. Bu, bugünkü görevlerimizin geçmiş Hareketimizin oluşumu öncesine kıyasla çok daha kapsamlı bir nitelik taşıması anlamına gelir. Siyasal görevlerimizin ve çalışma anlayışımızın o dönemden daha ileri bir konumda bulunması gerektiği anlamına gelir. (Örneğin Devrimcilerin 1970'ler öncesinden çok daha fazla kolektif disiplin ilkeleri içinde davranması, çok daha az liberal ve çok daha az otonom(!) olması gerektiği anlamına gelir!). Ve nihayet Devrimci Mücadelemizi çok daha ileri merhalelere ulaştırabilmemiz açısından, geçmişe kıyasla çok daha elverişli koşullar içinde bulunmamız anlamına gelir.

Peki bu konularla ilgili olarak "geçmişin oluşumunu kendiliğinden nitelikli bir sürecin ürünü olarak gördükten sonra..." diyerek güya bizi "tam geçmişini inkar ederken" yakalayan(!) "şaşkın hafife"ler, neyi savunuyorlar? 1965-71 döneminin kendiliğinden nitelikli olmayan (yani örgütlü!) bir süreç olduğunu mu? THKP-C Hareketinin başlangıcından itibaren ideolojik ve örgütsel yapı itibarıyla bilinçli, örgütlü ve iradi bir süreç sonunda oluştuğunu mu? Mahir'in "Hayat bizi bir araya getirdi" veya "bu hareket revizyonizmin uzun yıllar etkinliğini sürdürdüğü bir ortamda filizlenip gelişmiştir" derken doğru söylemediğini mi?!

Yok hayır, bunlardan hiçbirini iddia etmedikleri bellidir. Ve belli ki onlar "müthiş hafife" pozlarında, bizim yazılarımız arasında, altında buzağı arayabilecekleri bir öküz bulmaya çalışmaktan başka hiçbir şey düşünmeye ve söylemeye çalışmıyorlar. Onların davası da bu kadar.

2. THKP-C HAREKETİNİN "SİLAHLI MÜCADELEYİ BAŞLATMAK ZORUNDA KALMASI" ÜZERİNE

BİLDİRGE'de geçmiş hareketimizin 1971 yenilgisi üzerine şu görüşler getirilmiştir:

"THKP-C Hareketinin yenilgisi bir bakıma onun 'silahlı mücadelenin (silahlı devrimin) başarıya ulaşabilmesi için Marksist-Leninist bir parti tarafından yönetilmesi, mücadelenin sınıf mücadelesinin bütün alanlarında ve tüm mücadele yöntemlerini kullanarak (elbette silahlı mücadele temel alınarak) mücadele etmesinin zorunluluğuna' ilişkin teorik görüşlerinin kanıtlanması olmuştur denilebilir.

"Zira yenilgi, bize göre bu anlayışın uygulanmasındaki başarısızlıkları içeren bir muhteva taşımaktadır. Şu veya bu nedenle böyle bir bütünlüğün sağlanılamaması veya sonuç olarak ortadan kalkmasının bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır." (s. 32).

"Gerçekten de farklı alanlardaki çalışmaların diyalektik, bütünsel bir organizasyonuna, birbirini tamamlayan bir uyumluluğa *henüz* ulaşılabilmiş değildi. Farklı alanlardaki çalışmaların yarattığı zorunlu (...) farklı yaklaşımların giderek büyüyüp farklı ideolojik temellere oturması önlenememiştir. Ötesi böyle bir durumda parti yapılanmasında önemli zaafılar varken açık ve yoğun bir baskı döneminin içine girildi. Kazanılmış mevzilerin savaşız terkedilmemesi ve başlıca bu gibi politik sebeplerle 12 Mart'ın kanlı saldırıganlığına karşı savaşmak *zorunda* kalındı. Oligarşinin ülkemiz tarihinin belki en büyük takibi koşullarında bölünmeye uğranarak örgütün baştaki bütünlüğü kayboldu. Bu nokta yenilginin ortaya çıktığı noktadır." (s. 35)

Bu değerlendirme üzerinde Bildirge'den sonra uzun boylu tartışmalar sürdürülmüştür. Özellikle "müzmin" D.Yol muhaliflerince bizim geçmişti tahrif ederek kendimize uydurmaya çalıştığımızı(!) kanıtlamaya yarayacak işe yarar bir "malzeme" bulmak için çok uğraşmış, sağa sola çekmeye çabalanılmıştır.

En son genişçe hatlarıyla Devrimci Yol'da ortaya konulan değerlendirmenin temelini oluşturan bu bakış açısı ile ilgili olarak, bilindiği gibi Devrimci Yol muhaliflerinin üzerinde durduğu noktaların başında şu "zorunda kalındı" ifadesi yer aldı. Bu ifade etrafında alabildiğine "derin" bir tartışmayı gündeme getirdiler!

Konuya (her zaman olduğu gibi), önce KSD'ci muhaliflerimiz "atladı": İşte gördüğünüz gibi "zorunda kalındı" diyerek edilgen bir ifade kullanarak öncü savaşını reddettiler. THKP-C pratiğinin ideolojisinin bir zorunluluğu olduğunu reddettiler... vs. Arkasından Aceleciler konu üzerine alelacele aynı türden bir yığın saçmalığı ortaya getirdiler. Örneğin MLSPB'ciler konu üzerinde şu biçimde "akıl" yürüttüler:

"THKP-C pratiğinin, anlayışının ürünü olduğu inkar edilerek 12 Mart'ın kanlı saldırganlığına karşı *zorunlu* bir direniş sonucuna vardılar. [Oysa] THKP-C'nin 1971'de silahlı mücadeleye başlaması o günlerin şartlarının getirdiği bir *zorunluluk* değil, politikleşmiş askeri savaş stratejisinin hayata geçirilmesidir".

Bu türden iddialar üzerinde daha önceleri de durduk. Daha doğru-su, bunların üzerinde durmaya bile değmez saçmalıklar olduğuna işaret ettik. Hala da yer yer karşılaşılabilen bu saçmalıklardan ilkel bir kafa yapısıyla, bizim "silahlı mücadele ve öncü savaşını o günün şartlarına has bir şey olarak" gördüğümüz(!) "teorisinin sonucu olmayan ve mecburiyetten hasil olmuş bir şey olarak" gördüğümüz(!) sonucuna ulaşıveriyorlar. Sonra da, "hayır, THKP-C'nin pratiği şartların getirdiği bir zorunluluk değil; teorisinin hayata geçirilmesidir; gibi tumturaklı bir lafla karşımıza dikiliyorlar! Daha önce de yazdık. Kısaca yineleyelim. Tartıştığımız şey, THKP-C Hareketinin eyleme geçme kararıyla ilgilidir.

THKP-C'nin 1970 sonlarında silahlı harekete geçmek kararı yoktu. Buna rağmen 12 Mart öncesinde bu karar değiştirilerek silahlı mücadeleyi başlatma kararı alınmıştır. (O sıralarda oportünistler tarafından bu durumun nedeni olarak, THKP-C'nin THKO'nun eylemleri sonucu olarak —rekabet gerekçesiyle— eyleme geçmek zorunda kaldığı

şeklinde saçma "açıklamalar" ileri sürülüyordu). THKP-C'nin ideolojik çizgisi 2 ay içinde değişmediğine göre bu şekilde bir karar değişikliğinin gündeme getirilmesi ne anlama gelir? Bu karar değişikliğine sebep olan durum nedir? İkincisi, böyle bir karar değişikliğinin ve o koşullarda, 1971 başlarında silahlı eyleme geçme kararı alması doğru mudur? Bizim bu sorulara verdiğimiz cevaplar bellidir: Ülkemizde sınıflar mücadelesinin süratle keskinleşmesiye 12 Mart öncesine gelmesi, bir faşist darbenin artık kaçınılmaz hale gelmesi, bu şekilde bir karar değişikliğine ve silahlı eyleme geçme kararının alınmasına yol açmıştır. Ve yine bize göre THKP-C Hareketi örgütsel olarak yeterli bir hazırlık içinde bulunmamasına rağmen böyle bir karar alınması zorunlu idi. Sözkonusu eksiklikler, yenilgiye yolaçacak kadar önemli olsa bile... Bizim bu görüşlerimize itiraz edilebilir ve farklı cevaplar ve farklı açıklamalar ileri sürülebilir... ve bunlar tartışılabilir. Yapılamayacak olan (ve Acelecilerimizin kendi ilkelikleri sayesinde yapabildikleri!) şey bizim düşüncelerimizden ve görüşlerimizden "THKP-C pratiğinin yani öncü savaşının ve de silahlı propagandanın temel alınmasının o günün koşullarının getirdiği bir zorunluluk olduğunu söylediğimiz" sonucunu çıkarmaktır.

Çoğu kere, anlaşılması son derece basit olan bazı görüşlerimiz etrafında anlamsız tartışmalara girişiliyor, söylenenlerle hiç ilgisi olmayan saçma sonuçlar çıkarılıyor. Ve bu nedenle anlaşılması son derece basit olan görüşlerimiz üzerinde yeniden açıklamalarda bulunmak zorunda kalıyoruz. Bunun nedeni, karşımızdakilerin en basit şeyleri anlayamayacak (henüz orta öğrenimini tamamlamamış!) bir seviyesizlik içinde bulunmaları değildir sadece. Onların çoğunlukla henüz belirli bir marksist eğitim geçirmeden, hatta Mahir'in diğer yazılarını bile doğru dürüst incelemeyen, Kesintisiz II-III'den ezberlenmiş bazı cümlelerle "teorik tartışma" yapmak zorunda kaldıkları doğrudur ve karşılaştığımız ilkelğin bir nedeni budur. Ama onların çoğu kere, herkesin anlayabileceği ve kimsenin itiraz edemeyeceği kadar basit konular etrafında anlaşılmaz bir mantık silsilesiyle ilgisiz sonuçlar çıkarıp durmalarının esas nedeni bu değildir. Söylenenlerden, tamamen ilgisiz saçma sonuçlar çıkarıp durmalarının esas nedeni, içinde buldukları hareketin teorik zayıflığı nedeniyle, kendilerini sadece bilinç derecesi son derece düşük ve iyi niyetli bir takım genç unsurları kazanmak zorunluluğuyla sınırlandırmalarıdır. Teorik tartışmayı "adam kazanmak" için yapılan bir mücadele olarak anlarlar.⁴ Ancak karmaşık sorunları anlayamayacak kadar düşük bilinç seviyesindeki kişileri kaza-

nabilecekleri için, onlara uygun bir basit suçlama düzeyinde kalmaya, iki satırda bir ağza alınmaz küfürler savurmaya mecbur hissediler kendilerini. Sen ne söylersen söyle, sen hangi konuyu tartışırsan tartış, onların bunlarla ilgilendikleri filan yoktur. Senin kullandığın herhangi bir cümle ya da kelimeyi alacaklar, ondan Marksist düşünce açısından bile değil, basit mantık ilkeleri açısından da saçma görülmesi gereken sonuçlar çıkaracaklar, "senin geçmişi böylece çok açık(!) olarak reddettiğini", vb. kuvvetle tekrarlayarak, bunu her vesileyle tekrarlayarak, konuları etraflıca tartışabilecek bir seviyede olmayan iyi niyetli bir takım unsurları bu şekilde *şartlandıracaklardır*.

Bu grupçukların raftarlarının çoğunluğu, bu nedenle, lise ve ortaokul seviyesindeki iyi niyetli fakat çok genç, bilinç seviyesi düşük unsurlar tarafından oluşur. "Teorik tartışma" da bu tabana uygun düşün, daha doğrusu ona hitabeden bir nitelik taşır. (Teorik zayıflık *kuvvetli(!)* suçlama ve küfürlerle giderilmeye çalışılır). Tartışmalarında en çok karşılaşılan şey, herhangi bir konudaki sıradan bir görüş karşısında "çok açık olarak görüldüğü gibi" diye başlanılarak, "öncü savaşının, silahlı propaganda, vb. herşeyin reddedildiği" şeklinde sonuçlara ulaşılmasıdır. "Çok açık olarak görüldüğü gibi geçmiş *kendiliğinden* nitelikli bir süreç sonunda oluşmuştur" denilerek reddediliyor! 'Sosyalist blok *parçalandı*' denerek Mahir inkar ediliyor! 'Zorunda kaldı' denilerek, öncü savaşının THKP-C'nin teorisinin bir sonucu olduğu reddediliyor..." vb. vb...⁵

THKP-C'nin silahlı hareketi *başlatma* nedeni ile ilgili olarak kullandığımız "zorunluluk" ifadesi üzerine KSD ve diğer aceleci grupların (ve de bir yıllık gecikmeyle Askıcıların) getirdikleri teorik tartışma, diğer bütün tartışmalarında olduğu gibi yukardaki metodolojik temel üzerine kurulu bir mantıksızlık örneği olmaktan öteye hiçbir anlam taşımaz.

---

(4) Hatta ilginçtir, silahlı propagandayı da sol içindeki "iyi niyetli unsurları kazanmak için" yapılan bir gösteri olarak gördüklerini de açıklıyorlar. Bu şekilde, iyi niyetli unsurları kazanma amacı ağır basan silahlı propaganda da yeni bir ad takmışlar: ZAYIF silahlı propaganda! Yani eylemin asıl amacı genç devrimci unsurlara "hava basmak". Oligarşiye vurmak yanı talidir. Bu nedenle, aralarında, patlatılan bombaların kendilerince icra edildiği üstüne Hürriyet gazetesine bir telefonlu düelloya da girişmişlerdi! Yani silahlı propagandanın amacı suni dengeyi kırmak değil de, devrimci sempatanlara en iyi örgütün kendilerinininki olduğunu ispat etmek oluyor.

Bunun yanı sıra, TDAS'ın takipçisi olmaları nedeniyle diğer aceleci grupların "anası" sayılabilecek olan HDÖ'cüler farklı şeyler de söyleme ve konuyla ilgili olarak daha akıllıca birşeyler söyleme çabası içindedirler. Onlar:

"THKP-C'nin 1970 sonlarında silahlı eyleme başlama kararının olmadığı bir gerçektir. THKP-C'nin gerekli hazırlığı tamamlamadan gelişen sınıflar mücadelesi sonucu harekete geçmek zorunda kaldığı da bir gerçektir" ("Cephe")

diyerek, bizi onayladıktan(!) sonra, bizim tahrifatımızın "zorunluluğun nedeni" üzerine olduğunu söylüyorlar. THKP-C 12 Mart faşizmine karşı değil, Erim hükümetinin yüzünü açığa çıkarmak için harekete geçmiş! Bu, baştan beri gördüğümüz öteki Acelecilerinkinden çok daha "mantıklı" bir tartışma sayılabilir. THKP-C hangi nedenle harekete geçmek zorunda kaldı?

Tartışma "mantıklı" ama, buna getirilen cevap daha önce de belirttiğimiz gibi ezbere söylenmiş laflardan başka birşey değil. THKP-C Hareketi silahlı mücadeleyi başlatma doğrultusundaki kararını 12 Mart'tan çok önce almıştır. Harekete geçme kararının alınması (yani zorunluluğun doğması!) 12 Mart'tan öncedir.⁶

"Erim hükümetinin yüzünün açığa çıkarılması için harekete geçildi" görüşünü kanıtlamak için getirilen "şubat ayı içinde de bazı eylemler yapıldı ama, örgütü kitlelere tanıtan asıl eylemler 12 Mart'tan sonra, Erim hükümeti zamanında oldu" türünden açıklamalar da birşey ifade etmez.

---

(5) Buna karşılık, bizim herşeyi, sabırla ve yeniden yeniden anlatmak için çalışmaktan öteye başka bir yolumuz yoktur. Hiç değilse Hareketin ilerleyişinin bu tür saçmalıkları bütünüyle geçersiz hale getirmesine kadar... Zira, bu tür içi boşalmış suçlamaların tamamen geçersiz hale gelmesi, biraz da hareketin kendi eksikliklerini aşarak, bu tür basitlikleri geride bırakmasıyla mümkündür. 11pkı, 12 Mart dönemi öncesinde, Devrimci Hareketimize karşı yöneltilmesi adet haline getirilen bu türden suçlamaların 12 Mart dönemi sonrasında ortadan kalkması ve bu tür suçlamaların sahiplerinin *sessizce kaybolmaları* gibi...

(6) "Cephe" ciler eğer böyle bir kararın olmadığını iddia ediyorlarsa, henüz N. Erim'in başbakan bile olmadığı, Muhtıra'nın bile vermediği bir zamanda yazılmış olan "Devrimde Sınıfların Mevzilenmesi" yazısının (Toplu Yazılar, s. 243'deki) 2 No'lu dipnotunun 2. paragrafını bir daha okusunlar!

Sorun, örgüti kitlelere hangi eylemin tanıtıp tanıtmadığı değildir. Önemli olan da bu değildir. Örgüt, harekete geçme kararını hangi sebeple almıştır? Başlangıçtaki kararını ne zaman ve neden değiştirmiştir? Sorun budur. Bu sorulara verilecek cevaplar içinde, şüphesiz en saçması, "Erim hükümetinin yüzünü açığa çıkararak, faşizme erken doğum yaptırmak için THKP-C'nin silahlı mücadeleyi başlatmak zorunda kaldığı" şeklinde olanıdır. Zira harekete geçme kararının alınması, bu nedenle Mahir'in, Ulaş-Ziya-Cevahir'le birlikte İstanbul'a geçmesi ve birçok silahlı eylemin örgütlenmesi, Erim hükümetinden ve 12 Mart'tan çok öncelerine rastlar.

Bütün bunlar apaçık ortada duruyorken, "THKP-C'nin Erim'in yüzünü açığa çıkararak, faşizme erken doğum yaptırmak için harekete geçmek zorunda kaldığını" söylemek neyin nesidir? İşin ilginç tarafı böyle bir saçmalıkla da yetinmeyip, böyle bir saçmalığı paylaşmamız nedeniyle bizi "THKP-C'nin eyleminin muhtevasını reddetmek, onu faşizme karşı direnişe indirmek"le suçlamaya da (hem de iddialı iddiah!) girişmeleridir. Sözde biz THKP-C'nin "Erim'in gerçek yüzünü açığa çıkarmak için harekete geçtiğini"(!) saklamak istiyormuşuz! Geçmiş hakkında kulaktan dolma 3-5 laftan başka doğru dürüst hiçbir şey bilmeyenler bu cehaletlerinin ürünü olan saçmalıkları kabul etmeyenlere karşı rasgele çamur atıp durmaktan vazgeçmelidir. Başkalarına attıkları çamurun bir değer ifadesi olmadığını değil, hiç değilse iki de bir gülünç duruma düşmek için...

THKP-C'nin "Erim hükümetine karşı değil de 12 Mart'a karşı harekete geçmek zorunda kaldığını" söylemek "THKP-C'nin eyleminin muhtevasının reddedilmesi" mi olur? THKP-C'yi faşizme karşı direnişe "indirgemek" mi olur?

THKP-C'nin "eyleminin muhtevası" politikleşmiş askeri savaştır. Bu, 12 Mart'tan önce için de, sonra için de geçerlidir. THKP-C 12 Mart'a karşı da harekete geçmiş olsa, daha önce daha başka nedenle de harekete geçmiş olsa "Erim hükümeti yüzünden harekete geçmek zorunda kaldığı" da varsayılsa, bu değişmez. Politikleşmiş askeri savaş, siyasal mücadelenin silahlı eylem temelinde yürütülmesi demektir. Elrom eylemi, THKP-C hareketinin yürüttüğü eylemler içinde (Erim hükümetinin gerçek yüzünü açığa çıkarması ve mevcut faşist yönetime erken doğum yaptırtması nedenleriyle) siyasal sonuçları bakımından en önemlisidir. Ama, buradan kalkıp THKP-C'yi bu eylemlerden ibaret ve onunla başlayan bir şey olarak görmek saçmalaktır. Ayrıca, bu saçmalığın reddini politikleşmiş askeri savaş metodunun temel alın-

masının ve politikleşmiş askeri savaş stratejisinin reddi olarak görmeye kalkmak da, bu kez aynı saçmalığı 3 katına çıkarmak demektir.

THKP-C politikleşmiş askeri savaş metodunu temel mücadele *metodu* olarak tespit etmiştir. Başlangıcında (öncü savaşı aşamasında), silahlı propaganda yöntemlerinin temel olacağı bir halk savaşı (politikleşmiş askeri savaş stratejisi) boyunca yürütülecek mücadelenin bütün süreç boyunca temel metodu bu olacaktır. Bunlar THKP-C tezlerinin tartışmasız tespitleridir. THKP-C bu tespitler doğrultusunda 12 Mart öncesindeki mevcut somut koşullarda harekete geçerken *12 Mart'ı hesaba katmamış*, kaale almamış mıdır? Bunu söyleyebilmek için, THKP-C'nin *koşulları hesaba katmayan düz bir mücadele anlayışına* sahip olduğuna inanmak gerekir. Ama eğer, öyle olsa M.Çayan "geç kalmak"tan söz edebilir miydi? Bir zorunluluk söz konusuysa, şartlar hesaba katılıyor demektir. Geç kalınmasından söz ediliyorsa, bir zorunluluk söz konusu demektir. Ve de THKP-C kurulduktan sonra, belirli bir süre harekete geçme kararı yoksa, ve daha sonra (şu veya bu nedenle!) bu kararı değiştirmiş ise şartları (yani şu veya bu nedenleri!) hesaba katıyor demektir.

Koşulları hesaba katmayan düz bir mücadele mantığını geçmiş harekete mal etmeye çalışanlar vardır. Ve bunlar bizim koşulları hesap etmeyen düz bir mücadele mantığının geçmiş harekete mal edilemeyeceğini ileri sürmemiz karşısında, bizim silahlı mücadelenin bazen temel olduğunu bazen de temel olmadığını söylediğimizi ileri sürebilmektedirler. Bu gerçekten şaşkıncı saçmalar dizisine yeni bir katkıdır. Acelecilerin bir kısmı, "THKP-C'nin başlangıçta silahlı mücadeleyi başlatma kararının olmadığını, bu kararın daha sonra değiştirilmek zorunda kaldığını" kabul ediyorlar. O halde, başlangıçta hatta hareket PARTİ haline dönüşmüş olmasına rağmen silahlı mücadeleyi başlatma kararı vermemiş olabiliyor. Aceleciler "THKP-C'nin kurulduktan sonraki dönemde ideolojisinin yanlış olduğunu, partinin silahlı mücadelenin temel olduğunu kabul etmediğini" mi düşünüyorlar? Özellikle MLSPB'ciler böyle düşünüyor olmalı; çünkü onlar:

"Silahlı mücadelenin temel olduğunu, ancak belirli dönemlerde başvurulup belirli dönemlerde başvurulamayacağı görüşü silahlı mücadeleye başvurulmadığı dönemlerde pasifist mücadele metodlarına başvurulabileceğini meşrulaştırma görüşüdür."

diyerek hem de tumturaklı ifadelerle THKP-C'nin kurulduktan sonra bir dönem "pasifist mücadele metodlarını"(!) temel aldığını(!) (yani

M-L olmadığını) iddia etmektedirler! Ki üstelik onlar PARTİ olmadan da silahlı mücadelenin *kesintisiz* uygulanmasını —pasifist olmamak için(!)— şart koşmaktadırlar!

Genelde silahlı mücadelenin, özelde ise silahlı propagandanın temel mücadele biçimi olarak tespit edilmesinden kalkılarak, düz bir mücadele anlayışına, tek düze bir mücadele çizgisine varılmaz. Koşulları hesaba katmayan, keyfîlik ve hesapsızlık üzerine kurulmuş düz ve anti-diyalektik bir mücadele anlayışına varılmaz. Doğru bir mücadele anlayışına sahip bir öncü savaşçı partinin silahlı eyleminin başarıya ulaşabilmesi için, içinde bulunulan somut koşullara yığınların psikolojik eğilimlerine, karşı devrim güçlerinin taktiklerine uyumlu bir mücadele çizgisi zorunludur. Böyle bir politik perspektifle yönetilmeyen bir silahlı hareket asla başarıya ulaşamaz. Silahlı mücadelenin, devrimimizin temel mücadele yöntemi olarak tespiti bir soyutlamadır ve bu soyutlama mekanik bir yorumlamayla, koşullar ne olursa olsun sürekli silahlı ayaklanma anlayışı olarak anlaşılabilir. Proletarya partisinin doğru bir politik-askeri önderlik çizgisi izleyebilmesi, ancak sınıf mücadelesinin somut gelişmelerinin, yığınların psikolojik eğilimlerinin, karşı devrim güçlerinin taktiklerinin ve kendi-sübjektif konumunun doğru bir değerlendirilmesi ile olanaklıdır.

Bildirge'de konuya ilişkin olarak şöyle deniliyordu:

"İşte, gerek bir kavram kargaşası yaratarak, bulanıklık yaratarak, geçmişin inkarı eğilimini geliştirmeye çalışanların, gerekse bir kavram fetişizmi içinde güya geçmiş savunanların da ortak çıkış noktalarından bir tanesi bu, THKP-C Hareketinin *her koşulda* sürekli ve düz bir mücadele mantığına sahip olduğu iddiasıdır. Bu yoruma göre evrim ve devrim aşaması içiçe geçmiştir demek [ya da silahlı mücadelenin temel mücadele biçimi olması] sürekli devrim aşamasında olduğumuzu ileri sürmek, her koşulda tek düze silahlı mücadele sürdürmek demektir." (s. 36)

Böyle bir düşünce tarzının kabul edilemeyeceğini de belirterek, konu ile ilgili M.Çayan'dan (hem de altını çizerek!) bir alıntı da yapmıştık. Alıntıda Mahir şöyle yazıyordu:

"Bundan böyle, *bütün legal yolların tıkanmasından* emekçi kitlelere karşı tenkil politikasının en gaddar bir şekilde sürdürülmesinden dolayı, kitlelerle diyalog kurmanın ve onları devrim saflarına çekmenin temel mücadele biçimi silahlı propagandadır.

Buna karşılık, bütün Aceleci gruplar (ve onların *temel müttefikleri* KSD!) Mahir'in bu görüşlerini yanlışlıkla yazılmış şeyler olarak, veya Kesintisiz II-III'de "bizim işimize gelen"(!) bir yer olarak görüp, bir-

likte bizim görüşlerimize karşı çıktılar. THKP-C'nin koşulları hesap etmeyen düz bir silahlı mücadele anlayışına sahip olduğunu, bunun da silahlı mücadelenin temel olmasının zorunlu bir sonucu olduğunu ileri sürdüler.

Peki, ama Mahir Çayan ne diye böyle birşey yazıyor? Aynı şey Mahir'in başka yazılarında da olduğu için, yanlışlık eseri yazılmış da denemez. Bizim görüşlerimize şiddetle karşı çıkanlar bu paragraftaki ifadeleri açıklamaya bir türlü yanaşmazlar. Yoksa, Mahir'e, "silahlı mücadelenin sadece 12 Mart'taki gibi koşullarda temel olduğunu" ileri sürdüğü için(!) (kendi kafalarına göre yukardaki para, af ancak böyle yorumlanabilir!) fena halde pasifist —veya Devrimci Yolcu!— demek zorunda kalabilecekler. Bu yüzden en iyisi konuyu gargaraya getirip, D.Yol'a yüklenmek! Acelecilerin kafalarının çapı, ezberledikleri iki cümleden farklı olarak söylenecek üçüncü bir cümleyi anlayamayacak kadar küçük.

Tabii ki, ne Mahir'in, ne de bizim, ifadelerimizden, ne politikleşmiş askeri savaş stratejisinin sadece 12 Mart dönemine özgü olduğu ne de silahlı mücadelenin uygulanmadığı koşullarda "pasifist mücadele metotlarının temel olacağı" gibi saçma sonuçlar çıkarılamaz. (Bu sonuçlar sadece sahiplerinin ilkeliklerine aittir). THKP-C silahlı mücadeleyi veya politikleşmiş askeri savaşı, halk savaşı sürecinin bütün aşamalarında politik mücadelenin temel metodu olarak belirlemiştir. THKP-C'nin bu stratejik tespiti, örneğin kuruluşundan sonraki henüz silahlı mücadeleyi başlatma kararının bulunmadığı koşullarda da geçerli (sabit) olan bir tespitti. Yukarda, Mahir'den yaptığımız alıntı, stratejik tespit ışığında harekete geçilirken somut koşulların hesaba katıldığı bir delildir. Mücadele bir kez başladıktan sonra, artık dur durak yoktur denebilir mi? Bu anlayış ancak olgunlaşmış bir milli krize karşılık düşen ayaklanma anlayışının sürekli saldırı taktiklerine ait olabilir. Uzun ve inişli çıkışlı bir devrim süreci olan halk savaşı sürecinde böyle bir anlayışa yer yoktur. Silahlı eylemle, barışçıl mücadele yöntemleri, birbirleriyle karmaşık ve diyalektik bir ilişki içinde görülebilir. Mücadelenin genel düzeyinin iniş çıkışlarında silahlı eylemle, barışçıl ve yasal mücadelelerin iniş çıkışları dengesiz ve eşitsiz bir gelişme seyri gösterirler. Silahlı eylemlerin yükseldiği dönemler, kaçınılmaz olarak karşı-devrimin de baskılıının arttığı, ve barışçıl mücadele olanaklarının daraldığı dönemlere karşılık düşer. Silahlı eylemin (çeşitli nedenlerle) düşüş gösterdiği dönemlerde nispeten barışçıl mücadele yöntemlerinin gelişmesi sözkonusu olur. Silahlı

mücadelenin temel olarak belirlenmesi bu problemleri çözmez. Ve de, silahlı mücadelenin kaçınılmaz olarak gerilediği dönemlerde barışçıl çalışmaların gelişmesinin sözkonusu olması, silahlı mücadelenin temel belirleyiciliğini (örgüt yapısının oluşumu ve uzun dönemli stratejisi ve ona bağımlı taktikler açısından) ortadan kaldırmaz. Genel çizgisi içindeki yeri itibarıyla barışçıl mücadelelerin ve açık-legal örgütlenmelerin geçiciliği, istisnailiği ve istikrarsızlığı ortadan kalkmaz.

Aceleciler, D.Yol'a mutlaka karşı çıkma konusunda birbirleriyle yarışır. Kim en çok karşı çıkarsa, en aceleci o olacak diye düşünüyor olmalı. Bu konuda da aralarında yarıştıkları için, "Cephe" dergisi de, "geçmiş hareketimizin düz ve koşulları hesap etmeyen ve sürekli silahlı ayaklanma anlayışına sahip olduğunu, bizim bu suretle politikleşmiş askeri savaş metodunun temel olmadığını sadece 12 Mart'a has bir taktik olduğunu söylediğimizi" geveler durur... Aynı derginin aynı sayfalarında bir yandan da THKP-C'nin neye karşı harekete geçmek zorunda olduğunu açıklamaya uğraşıp durduğunu unuttarak, TDAS'daki, silahlı mücadelenin temel mücadele biçimi olarak tespit edilmesi demek, her zaman, her ay, her gün silahlı mücadelenin temel alınması demek değildir biçimindeki ifadelerini bir tarafa bırakarak...

Ayrıca bu konu ile ilgili olarak, THKP-C Hareketini, faşizme karşı direnişe indirgemek gibi anlamsız lakırdılar da ediliyor. Neymiş? O, faşizme karşı değil *oligarşiye* karşı mücadele vermiş! Ne mühim icatlar?! Faşizme karşı direniş ile, oligarşiye karşı savaş arasında mühim bir ayrım keşfetmeye kalkmak saçmalığın dik alasıdır. Bu anlayışların arkasında bir parça da faşizme karşı mücadeleyi "faşizmin tırmanışını önleyerek oligarşik devleti koruma olarak" gören revizyonist teorilerin bulaşıkları vardır. Öncü savaşı oligarşiye saldırırken, faşizme karşı mücadele oligarşiyi hedef almayacak! O halde THKP-C'yi faşizme karşı direnmiş olarak gösterirken öncü savaşı reddedilmiş olacaktır! Bu türlü safsatalarla uğraşmaktan, öncü savaşını faşizme karşı mücadeleden, ya da (tersini söyleyelim) faşizme karşı mücadeleyi oligarşiye karşı savaştan ayırmaktan, öncü savaşını, bugün ülkemizdeki kıyasıya bir çarpışma zemini üzerinde süregiden anti-faşist direnişten bağımsız birşey gibi görme alışkanlıklarından vaz geçilmelidir.

3. THKP-C'nin "EKSİK VE ZAAFLARI" VE 1971 YENİLGİSİ

1 971 yenilgisi üzerine olan görüşlerimizde, THKP-C Hareketinin eksiklikleri ve zaafı üzerine durmuştuk. Yenilgi, THKP-C Hareketinin birçok eksik ve zaafının bulunduğunu ortaya koymuştu. Gerek ideolojik gerekse örgütsel yapılanışında...

Bu nokta ile ilgili olarak da bir takım saçma sapan ve gülünç iddiaların ortaya atıldığını görüyoruz. Böyle demekle THKP-C'nin Marksist-Leninist bir parti olmadığı söylenmiş oluyormuş!

En çok rastlanılan şey, bizim söylediklerimizi kendi kafasının çapına uygun olarak algılayarak garip sonuçlar türetilmesi:

Partinin ideolojik temellerinde eksik var demek suretiyle, onun ideolojisi yanlış demek isteniyor(!). İdeolojik çizgisi yanlış olduğuna göre ve de başlangıçta bir örgütün M-L olup olmadığı onun ideolojik çizgisine göre belli olduğuna göre, söylenenlerden (açılane!) şu sonuç çıkar ki, THKP-C bolşevik bir örgüt olarak görülmemektedir, vs. vs.

Sadece, yazarlarının zeka fukaralığını anlatan bu gibi sıradan gevelikler üzerinde herhangi bir tartışma yapmak gereksizdir.

İnkâr edilemez nokta, bizim ileri sürdüğümüz tezlere karşı, THKP-C'nin "eksik ve zaafının bulunmadığını" *neye dayanarak*, iddia edebildikleridir. Şöyle yazanlar var:

"THKP-C'nin doğuşundan sonraki tüm yazılar partinin ideolojik çizgisini ve politikasını açıklayan yazılardır. *Bu yazıların tümü o dönemde parti örgütlenmesi içinde yer alan tüm arkadaşların ortak görüşüdür ve THKP-C'nin ideolojik-politik ilkelerini belirler.*"

Yazılanların tümünün THKP-C'nin ideolojik çizgisini belirlediğini söylemeye bile gerek yok, ama bu "yazıların tümü o dönemde parti örgütlenmesi içinde yer alan tüm arkadaşların ortak görüşüdür" derken neye dayanıyorlar? Kim bu, Acelecilerin parti örgütünde yer alan "arkadaşları"? Y.Küpelî, M.Aktolga, İ.Uçar, M.Ulusoy, B.Erdumlu gibilerinin baştan beri sözkonusu yazılarda "ortak" görüş sahibi olduğunu, hangi arkadaşları anlatıyor kendilerine? Bizim söylediğimiz herşeyi gözü kapalı reddedeceğim derken, ne anlama geldiğini bile hiç düşünmeden çocukça laflar geveleyip duruyorlar. İtiraz et de ne olursa olsun, nasıl olsa kimse, neyin doğru neyin yanlış olduğunu anlayamaz(!):

"Bugün *kimlerince* bu gerçek reddedilmektedir. THKP örgütlenmesi başında 'zaafî' olarak değerlendirilmektedir; bu zaaf, 'farklı alanlardaki çalışmaların yarattığı zorunlu yaklaşım farklılıkları(...)' giderek büyüyüp farklı ideolojik temellere oturması' şeklinde formüle edilmektedir.

Bu şekildeki formülasyon bolşevik bir örgütlenmenin, bolşevik olmadığını belirtmenin en ince yöntemiştir."

Gerçekten de "farklı alanlardaki çalışmaların yarattığı zorunlu yaklaşım farklılıklarının" parti bünyesinde baştan beri var olduğunu söylüyoruz.⁷ Böylesi farklı eğilimlerin de çeşitli mücadele alanlarının ve çeşitli mücadele biçimlerinin yanyana örgütlendiği bir bütün olan bir M-L partide kaçınılmaz olduğunu söylüyoruz. Bu farklı eğilimlerin dengelenmesi ve uyumlaştırılmasıyla parti sağlıklı bir çok yönlülüğe ve bütünselliğe sahip olur. THKP-C'nin zorunu olarak, nenüz yeterince hazırlanmadan sert bir mücadelenin içine girmesiyle bu farklı eğilimlerin büyümesi ve giderek iki farklı ideolojik çizgi haline dönüşerek partinin bölünmesi önlenememiştir. Hatta, Mayıs darbesi sonrasında sağ çizgi partiye bir dönem için egemen olmuştur.

Bu anlatılanlara karşı çıkılmaya kalkılması ise anlaşılabilir bir şey. Tartışabilecekleri bir şey varsa bu gelişmelerin yenilgide rolünün olup olmadığıdır. Biz bu gelişmelerin ve bölünmenin *en kritik bir dönemde* ortaya çıkmasını partinin birçok kanadının sağ çizgi tarafından götürülmesini; bu yüzden fıırdan sonra düzenli bir geri çekilmenin örgütlen-dirilememesini, arka arkaya darbeler yenilerek büyük yenilginin eşği-

(7) Bu ifade gerçekte sağ eğilim sahiplerinin birçoğu için *hafif* bir ifadedir. Zira bunlardan bir kısmının ayrılıktan çok önceleri Doktor Hikmet'in görüşlerine eğilimleri zaman zaman belirmiştir. Örneğin M. Ulusoy (güney bölgesi sorumlusu) bunlardan biridir ki, son ayrılığa Yusuf-Münir ekibinin başını çeken kişidir.

ne sürüklenmesinde en önemli faktör olarak değerlendiriyoruz. Tartışabileceğiniz şeyler bunlar. Bu ayrılığın, bölünmenin yenilgi üzerindeki rolü nedir. rolü yoksa. yenilginin sebepleri nelerdir, bunları cevaplamaya çalışın.⁸ Bunun yerine, ihanet eden sağ sapmacıların ihanetlerinden önce ne kadar marksist-leninist ve de bolşevik olduklarını bize anlatmaya, bu yolla da sözde partinin geçmişinde zaaf ve eksiklik olmadığını ispat etmeye yeltenmeyin.

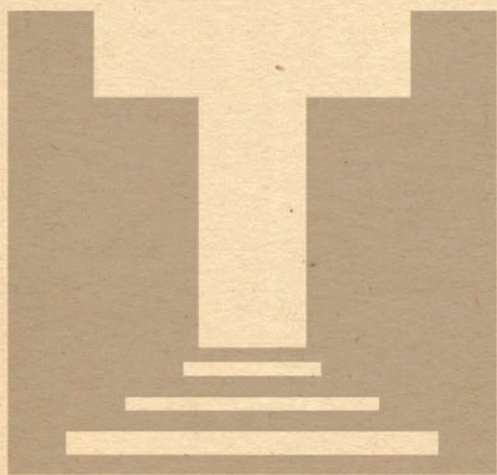
"Bu şekildeki bir formülasyon, bolşevik bir örgütlenmenin bolşevik olmadığını söylemenin en ince yöntemidir" diyorlar, bilgiç bilgiç... Aslında formülasyon *ince* falan değil, çok açık. Ama Acelecilerin kafası çok *kalin* olduğu için, bu kadar açık şeyler bile onlara "*ince*" geliyor.

Herhangi bir örgüt içinde ideolojik farklılaşmaların bulunması o örgütün M-L olmadığı anlamına gelmez. THKP-C Hareketi içinde eğer daha savaşın başında bir ideolojik ayrılık belirmişse, sağ ideoloji örgütün önemli bir çoğunluğuna egemen olmuşsa ve bölünme sonrasında önemli bir kesim, parti çizgisinden ayrılıp kopmuşsa, bu, o partinin kendi bünyesinde eksik ve zaafı taşıdığını gösterir; o örgütün Marksist-Leninist (bolşevik) olmadığını değil. Bütün proletarya partileri içinde ayrılıklar doğabilir. Sağ ideoloji örgüte bütünüyle egemen olmadıkça, parti M-L karakterini yitirmez. Hatta revizyonizm bir partiye tamamen egemen olsa bile, bu, o, partinin daha önceki dönemlerde M-L bir nitelik taşımadığını göstermez. SBKP, ÇKP'de olduğu gibi. (Bunlara bugün revizyonizm egemen olmuştur, bu yüzden proletaryanın M-L partileri değildirler. Ama bu, onların revizyonizmin hakimiyetinden önce M-L olmadıkları anlamına gelmez). Oysa THKP-C'de revizyonizm belirli bir dönem, örgütün belirli kademelerine hakim olmaksızın öte gidememiş, sağ sapma taşıyıcı olmuş, ama son derece çetin koşullar altındaki bu iç mücadele, partinin oligarşiye karşı savaşında yenik düşmesine yolaçmıştır. Bu bölünmenin ve ayrılığın öncesi yok mu? Birdenbire mi ortaya çıktı? Aceleciler bu konuda ezbere laflar edip duracağına "sağ sapmacılar korktu da ondan oldu" gibi çocukça açıklamalarla kendilerini avutacaklarına, bu konularda doğru bir şeyler öğrenmeye çalışsalar daha iyi ederler.

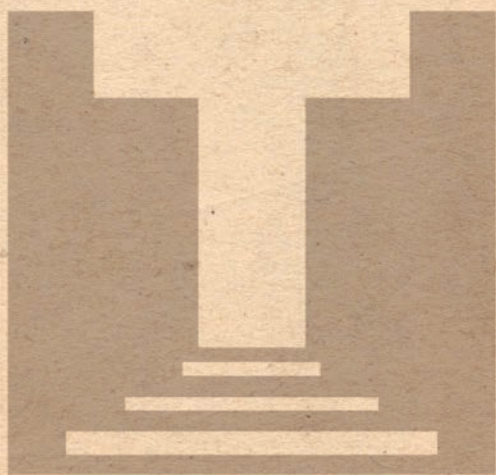
(8) Ama bu konuyu sakın "askıcı sol"lar gibi (yani söylediklerimize karşı "tarihsel hesaplaşma ve de nesnel şartların partiye yansımalarının bir ürünü" gibi idealist olmayan(!) deli saçmaları geveleyip, sonra yenilgiyi sağ sapmanın ihanetine bağlayarak) tartışmayın!

TÜSTAV

TÜSTAV